

Abadía de Sant Josep de Clairval

Carta de la primavera 2011,
Quaresma

Estimats Amics,

UN dia de l'estiu de l'any 1955, una estudiant es presenta, a la facultat de medicina de Milà, per fer el difícil examen final de segon curs. Quan menys s'ho espera, el professor la crida per a l'examen oral; d'entrada, la noia no reacciona, però després, tornant-se vermella, diu amb timidesa: «Professor, estic en tractament d'una malaltia nerviosa, no sento res... Espero curar-me... Tingui paciència, per favor... Pot posar-me les preguntes per escrit?». Els companys de la classe es posen a riure. Fent una broma de mal gust, el professor diu, tot sospirant: «Paciència, paciència! Veieu això? Algú ha vist mai un metge sord?». I llença contra la paret el programa d'estudis d'aquella noia, insultada i humiliada, que diu en veu baixa: «Li demano perdó, no el volia pas ofendre». El professor no s'immuta. Suspensa, surt de la classe i diu a una amiga que ho ha vist tot i que plora: «No passa res, de moment no li diguis a la mamà, demà ja li explicaré jo»; i és ella mateixa que buscarà una excusa per al seu professor davant la seva mare. Aquesta estudiant mai va aconseguir el títol de metge; però ara, des del Cel, ensenya a moltíssims "pacients" l'art de saber patir.

Benedetta Bianchi Porro

Drets reservats

La Benedetta (Beneta) Bianchi Porro va néixer el 8 d'agost de 1936 a Dovadola, poble de la província de Forlì, a la Romagna (nord d'Itàlia). La seva mare té una fe profunda, que s'esforçarà per transmetre als seus sis fills. Quan tenia pocs mesos, la Benedetta va patir una poliomièlitis i la cama dreta li va quedar més curta que l'altra. Un dia, jugant al pati, un nen, que la petita havia fet enfadar, va cridar: «Mira! la coixa!». El seu germà Gabriele s'ho pren malament, i acaben els dos nois a cops de puny. Les mares s'afanyen a separar-los. Però la Benedetta no s'ha pas ofès: «M'ha dit "la coixa"; què hi ha de dolent? Si és veritat!». Aquesta reacció reconcilia els dos nois que seguint jugant.

Els grans desitjos d'una adolescent

L'any 1942, la família Bianchi s'instal·la a Sirmione, a la vora del llac de Garda. Des de l'any 1946, la Benedetta escriu el seu diari, anotant-hi tot sovint els seus defectes: «La mamà m'ha dit que sóc insuportable... Sóc mal educada i dolenta». L'any 1949 s'ha de posar una faixa per evitar tornar-se geperuda. El mateix dia escriu: «He plorat, és que la faixa m'estreny tant sota els braços! Abans era despreocupada i em creia gairebé com els altres. Ara, quin abisme ens separa! Però a la vida, vull ésser com els altres, potser una mica més i tot. Voldria poder ser algú». A la classe, la nena treu molt bones notes. Era l'any 1953 quan anota: «Avui és Pasqua; com voldria ressuscitar dels meus pecats i viure

només de Déu!... avui, amb en Gabriele, hem filosofat una mica sobre Déu i la immortalitat de l'ànima. Què ridículs que són els homes quan tenen vergonya de parlar d'aquestes coses tan importants!

En una homilia del 15 d'abril de 2010, el Papa Benet XVI remarcava als membres de la Comissió Pontifícia Bíblica: «Actualment, tot sovint, tenim una mica de por de parlar de la vida eterna. Parlem de coses que són útils al món, ensenyem que el cristianisme ajuda, també, a millorar el món, però no gosem dir que el seu objectiu és la vida eterna i que d'aquest objectiu provenen els criteris de la vida... Una vegada més, hem de reconèixer que és només des de la perspectiva de vida eterna, que el cristianisme revela tot el seu sentit... La vida eterna existeix, és la veritable vida, i d'aquesta veritable vida prové la llum que il·lumina aquest món».

El 15 de febrer de 1953, quan li pregunten a la classe de llatí, la Benedetta no aconsegueix sentir les preguntes que li fa el professor. Aquests problemes d'audició es van reproduint. Comenta en el seu diari: «Quin efecte dec fer en aquells moments? Què importa! Potser arribarà un dia que no entengui res del que diuen els altres, però sempre sentiré la veu de la meua ànima, i és aquesta la veritable guia que haig de seguir». A l'octubre, a força de treballar, obté "la maduresa clàssica" (el batxillerat) amb una nota excel·lent. Més tard s'inscriu a la

facultat de medicina de Milà; el seu objectiu és: «Viure, lluitar i sacrificar-me per tots els homes».

Tanmateix, amenaçada de sordesa, la Benedetta passa per un període de desànim, nota el vertigen del no res. Li diu a una amiga: «Saps, Anna, tinc la sensació d'estar en un enorme pantà, i m'enfonso poc a poc, sense pena ni dolor, inconscient i indiferent al que em vindrà, i també quan l'últim tros de cel desapareixerà i el fang em colgarà...» «Molt sovint em dominen els dubtes i m'enfonso en el més profund escepticisme». El perill més gran que amenaçava la noieta no era pas la malaltia, sinó la temptació de caure en la tristesa i en la desesperació. Tanmateix, és precisament en aquest moment quan comença a adonar-se de la riquesa de la vida interior, un món molt més ample que el dels sentits, i se li escapa un crit que anuncia l'orientació futura de la seva vida: «Com voldria viure només de Déu!» De totes maneres, la seva trobada personal amb Jesucrist no tindrà lloc fins més tard.

Tot lluitant espectacularment contra la seva minusvalidesa, la Benedetta aconsegueix tirar endavant els seus estudis. Ha après a llegir els llibres, en els exàmens orals, respon a les preguntes ràpides, sense deixar que es noti la seva sordesa. El novembre de 1955 l'autoritzen a repetir l'examen oral del passat estiu; aquesta vegada, les preguntes li són posades per escrit, i obté una excel·lent nota; però aquella mateixa nit li va venir una gran migranya i, de cop i volta, se li estreny el seu camp de visió. Ràpidament, li ve un pressentiment: «No, Déu meu! Els ulls no!». Una nit de l'any 1956, l'estudiant ensenya a una amiga un tractat de medicina: «Mira, la meua malaltia»; i li ensenya la fotografia d'un pacient afectat de "neurofibromatosi difosa", anomenada igualment "malaltia de Recklinghausen": aquesta patologia, raríssima, però inexorable, destrueix progressivament els centres nerviosos formant-hi petits tumorets; el nervi acústic, és el primer que es lesiona, després el nervi òptic, seguint pels altres sentits; és una paràlisi progressiva. Després d'haver fet proves, els metges, consternats, admeten que el diagnòstic de la Benedetta és el correcte. Llavors comença una llarga sèrie d'estades a l'hospital i d'intervencions quirúrgiques destinades a frenar el terrible procés.

Una ovella dòcil entre les seves mans

El 27 de juny de 1957, la Benedetta és operada del cap. Tenint la mort ben present, li confia a la seva mare: «Mamà, estic molt contenta d'anar cap al Senyor, pura, sense cap pecat mortal». Li venen a la memòria aquestes paraules de sant Francesc, que tant li agradaven: «Alabat sigues, Senyor meu, per la nostra germana, la mort corporal, de qui cap home viu se'n pot escapar. Desgraciats són els qui moriran en pecat mortal, benaurats els que la mort trobarà en la Teva santíssima voluntat, ja que aquesta segona mort no els hi farà pas mal» (Sant Francesc d'Assís, Càntic de les criatures).

Al afaitar-li els cabells, sentint-se humiliada, va recórrer a la pregària: «Mentre m'afaitaven, em sentia com un anyell que esquilen. He demanat al Senyor que em convertís en una ovella dòcil entre les Seves mans». Tot just acaba de despertar-se de l'anestèsia, es toca la cara: «M'han tallat el nervi facial». Ara té la meitat esquerra de la cara paralizada. El cirurgià no sap com demanar-li perdó per aquesta errada professional; ella li diu, senzillament: «Vostè ha fet el que ha pogut; doni'm la mà i estigui tranquil! Pot passar a qualsevol: no és pas el Pare Etern!».

Malgrat la gran força moral que la Benedetta havia demostrat tenir, no va ser suficient per aguantar la seva situació; un dia va escriure a la seva millor amiga Maria Grazia, des de l'apartament milanès, situat en un setè pis: «Hi ha estones que m'entren ganes de tirar-me per la finestra». De totes maneres, no es dóna pas per vençuda per la malaltia. El juny de 1959, fruit del seu espectacular esforç, acaba amb èxit el cinquè curs de medicina; ja només li manca un any per tenir el títol! Però ben aviat, una operació dirigida a aturar la paràlisi progressiva dels seus membres inferiors, no obté els resultats esperats: no pot caminar. L'any 1960, es veu obligada a renunciar completament als seus estudis: dura prova per aquesta noia tan dotada i àvida d'acció. Però, al mateix temps que els seus més propers assisteixen, impotents, a la seva progressiva destrucció física, són, també, els testimonis estupefactes del seu progrés espiritual. Tancada a la seva habitació, no manifesta ni tristesa ni desànim: «Porto la vida de cada dia, però em sembla tan plena! La vida en si mateixa ja em sembla un miracle, i voldria poder adreçar un himne de lloança a Aquell que me l'ha donat». I a la seva mare que li ofereix un ocell engabiat, dient-li: «És com tu», ella respon: «No, mamà, no he sigut mai tan lliure com des de que estic aquí immòbil». Podrà dir a la Maria Grazia, amb la sinceritat que la caracteritza: «En tot allò referent a l'esperit, estic molt serena, i potser encara més: sóc feliç; no creguis que exagero». Alhora, es torna humil, adonant-se que és imperfecta, "pecadora" als ulls de Déu; té por de perdre aquesta alegria interior, de la qual no se sent digna.

De totes maneres, no és sempre així. A la pau succeïxen moments d'agonia interior. Era l'any 1960 quan la Benedetta escriu a la Nicoletta, una nova amiga experimentada en la vida espiritual: «En aquest moment estic travessant un període de gran aridesa. Em sento sola, cansada, una mica humiliada, sense gaire paciència... El més dolorós es que no estic en pau. Prega per mi, prega per mi... Per què em passa això? Per què Déu ho permet?» La seva amiga li respon: «No t'esforcis a sentir això que creus, ni a comprendre de quina manera és just que pateixis tant. No et preocupis si et sembla que et rebel·les: als ulls de Déu, això no té importància; Ell coneix la veritat... Davant d'aquest gran misteri, només vol el nostre "sí", poc importa que el molestem». La Benedetta escolta, diu el seu "sí", i, poc a poc, experimenta la presència de Jesucrist vivent en ella; escriurà a la Nicoletta: «Beneïda siguis per la immensa joia que

m'has donat, massa gran per a mi, sóc indigna; he estat inundada d'alegria, com si tots els oceans desemboquesin en una clova de nou ».

A partir d'aquest moment, la Benedetta rep el sofriment no pas com una càrrega a portar amb heroïcitat, sinó com la marca de predilecció divina. JESÚS la crida per compartir la seva creu a fi i efecte d'identificar-la amb Ell; ella s'abandona i troba la força a l'Evangeli de cada dia, en sant Pau i en els salms.

A la seva Encíclica sobre l'esperança, Benet XVI confirma la precisió d'aquesta actitud: « Per tal que la pregària desenvolupi la seva força purificatòria, d'una banda, ha de ser molt personal, una confrontació del meu jo amb Déu, amb el Déu vivent. Per l'altra banda, sempre ha d'anar guiada i il·luminada per les grans pregàries de l'Església i dels sants, per la pregària litúrgica, en la qual el Senyor ens ensenya contínuament a resar de manera justa (Encíclica *Spe salvi*, 30 de novembre de 2007, núm. 34).

«Parla a la Mare de Déu!»

Era el mes de maig de l'any 1962 quan la Benedetta se'n va a Lourdes en un tren medicalitzat. A l'hospital, en el llit del costat, hi ha una noia de 22 anys, la Maria, paralítica com ella. En una situació material i moral humanament desesperada, la Maria ha vingut a Lourdes per demanar un miracle a la Immaculada Concepció; resa sense parar, però no passa res. El dia abans de marxar, les dues malaltes es troben, una al costat de l'altra, davant la Gruta; la Maria gemega. Llavors, la Benedetta li agafa la mà i li estreny ben fort entre les seves mans com per resar en el seu lloc: « Maria, la Mare de Déu és allà que et mira! Parla-li! ». De cop i volta, la Maria s'aixeca de la seva llitera. Poc a poc fa alguns passos, no s'ho pot creure. I després, boja d'alegria, passa enmig de les cadires de rodes, plorant d'emoció i d'agraïment. La Benedetta, feliç per aquest miracle, experimenta, tanmateix, un moment de malenconia al pensar que ha estat una altra i no pas ella la beneficiària. Després es relaxa i s'abandona entre les mans de MARIA. Un any més tard, tornarà a Lourdes, d'on escriurà: « Provo la dolçor de la resignació. Aquest és per a mi el miracle de Lourdes d'aquest any... La Mare de Déu m'ha donat tot el que havia perdut. M'ha tornat el que m'havien llevat, ja que posseeixo la riquesa de l'Esperit Sant ». El 20 d'agost de l'any 1963, una infermera trobarà la malalta en èxtasi; la Benedetta li confessarà haver vist la Mare de Déu, i afegirà: « Què n'és de bonica! ».

Mentrestant li han anat fent diverses operacions al cap. Abans de l'última (el 27 de febrer de 1963), la Benedetta confia la por que té a la seva amiga Maria Grazia, que li recorda aquest passatge del "Diari d'un capellà de poble", una novel·la de Georges Bernanos: « Si tinc por, diré sense vergonya: "tinc por", i el Senyor em donarà força », la Benedetta repeteix poc a poc aquesta frase durant molt de temps; i, de mica en mica, la pau li entra

dintre i agraeix molt aquest remei a la seva amiga. L'endemà mateix de l'operació, fa saber que ara és cega, però demana que no se li digui al cirurgià per no entristir-lo. Accepta aquesta creu de la ceguera que, a l'any 1955 tant l'havia espantat, i la seva ànima resta en pau: « Amb els ulls tancats només cal fiar-se de Déu. Estic a punt de viure la simplicitat, és a dir, amb l'ànima ben despullada... què bonic! Un es torna tan lleuger i tan lliure! ».

Benet XVI, a propòsit d'aquestes grans proves que semblen humanament impossibles d'aguantar, dóna una llum sobre aquest secret que la Benedetta ha descobert: « És important saber això: sempre puc esperar, encara que aparentment per la meua vida (...), no tingui res per esperar. Només la gran esperança-certesa que, malgrat totes les desgràcies, la meua vida personal i la història en el seu conjunt són guardades en el poder indestructible de l'Amor i que, gràcies a ell, tenen un sentit i una importància, només una esperança així, pot, en aquest cas, donar el coratge d'obrar i de seguir endavant (*Spe salvi*, núm. 35).

Des d'ara, i per gairebé un any, la Benedetta és com un castell inaccessible, sense portes ni finestres. Només li queden dues petites vies per comunicar-se amb l'exterior: un filet de veu per fer-se sentir i la seva mà esquerra, que, "miraculosament", s'ha conservat sensible; és amb els dits d'aquesta mà que els seus familiars escriuran a la seva cara, els signes de l'alfabet dels muts, que ella no veu, però que nota (per exemple, la "b" està formada per l'índex i el dit gros junts, posats a la galta)... Així podrà comunicar-se! La seva habitació es veurà assetjada per visitants que venen per encoratjar-la, però, també, per demanar-li ajuda. La Benedetta té el do de sembrar l'alegria al seu voltant; aconsella i ensenya a tots la "via estreta", que condueix cap a Déu. Diu a la seva millor amiga, que no suporta veure-la patir tant físicament: « Hem d'acceptar el misteri, Maria Grazia; el que ens angoixa és el pensar "per què?"... El Senyor ens envia els sofriments que podem aguantar; ni més ni menys ». I la seva amiga manifestarà: « Fou llavors que, de cop i volta, em vaig adonar que alguna cosa havia canviat en ella des de que es va tornar cega. Semblava que estava envaïda per una gran pau, com si s'hagués alliberat de la por i de l'angoixa ». Don Gabrielle, un sacerdot que tot sovint li porta la santa Comunió, rebrà aquesta confidència: « Si per un petit instant, em venen temptacions, El crido, també si, de cop, em ve molta por, i immediatament sento la presència del Senyor que em consola ».

La Benedetta s'interessa per tothom, sobretot pels que estan allunyats de Déu. El maig de 1963, la seva mare li va llegir, per "l'idioma de les mans", la carta d'un noi, publicada en un setmanari. En Natalino té una malaltia greu; desorientat, sense esperança, demana auxili. Ella li va escriure: « Sóc sorda i cega, per això se m'han complicat les coses... De totes maneres, no estic pas desesperada en el meu calvari; sé que al final del camí, JESÚS

m'espera. Primerament en la meua butaca, ara al llit, en endavant el meu allotjament; he trobat una saviesa més gran que la dels homes; he descobert que Déu existeix, que és amor, fidelitat, alegria, certesa, fins a la fi dels segles... Els meus dies no són pas fàcils; són durs, però dolços perquè JESÚS és amb mi, amb els meus sofriments, em dóna la seva tranquil·litat en la solitud i la llum en la foscor... Em somriu i accepta que col·labori amb Ell. Adéu, Natalino: la vida és curta, passa ràpidament; un pont molt curt, perillós pel qui vol gaudir amb avidesa, però segur pel qui coopera amb Ell per entrar a la Pàtria».

El 21 de gener de 1964, sentint pròxim el moment de la trobada definitiva amb JESÚS, el seu Espòs, la Benedetta es confessa i combrega. A la nit del 22, demana a la seva infermera que es quedi prop d'ella, perquè Satanàs la tempta: «Emília, em moriré demà. Em trobo molt malament». Al matí, la seva mare veu una rosa blanca, que ha brotat al jardí... una rosa en flor, al gener! Comenta el descobriment a la Benedetta, que li respon: «És el senyal que esperava!» Llavors li recorda un somni que havia tingut per Tots Sants: entrava al panteó familiar on hi havia una rosa blanca que enlluernava de tanta llum que feia. Una mica més tard, com a conseqüència d'una hemorràgia, s'apaga als vint-i-set anys, murmurant: "Gràcies".

«Mai més estaré sola amb la por»

Des de la seva mort, la influència de la Benedetta Bianchi Porro, no ha deixat de créixer. Innombrables persones afectades pel sofriment, troben

força i ànims llegint la seva vida i les seves cartes. Com la Maria Grazia, poden dir: «Mai més estaré sola amb la por, perquè m'has ensenyat el valor de la pregària». El 23 de desembre de 1993, el Papa Joan Pau II va aprovar el decret proclamant l'heroïcitat de les seves virtuts; el reconeixement d'un miracle obtingut per la seva intercessió es requereix perquè la venerable Benedetta pugui ser proclamada "Beata".

A l'exhortació apostòlica *Salvifici doloris* (11 de febrer de 1984), el venerable Joan Pau II va escriure aquestes paraules que, precisament, es poden aplicar a l'itinerari espiritual recorregut per la Benedetta: «Cada persona, quan entra en el sofriment, gairebé sempre, ho fa amb una protesta que és humana, i al preguntar-se "per què?" Cadascú es demana quin és el sentit del sofriment, i busca una resposta des del punt de vista humà... Crist no respon ni directament ni de manera abstracta a aquest interrogant humà, sobre el sentit del sofriment. L'home comprèn la seva resposta salvífica a mesura que esdevé partícip dels sofriments de Crist... Aquesta resposta és, per damunt de tot, una crida. És una vocació. Crist no explica de forma abstracta les raons del sofriment, però, abans que res, diu: "Segueix-me! Vine! Participa amb el teu sofriment en aquesta obra de salut del món, que té lloc per mitjà del meu propi sofriment! Per la meua creu!». A mesura que l'home pren la seva creu, unint-se espiritualment a la creu de Crist, el sentit salvífic del sofriment se li manifesta amb molta més força... És llavors quan l'home troba en el seu sofriment la pau interior, i també l'alegria espiritual» (núm. 26).

El 24 de maig de 1963, la Benedetta confessava: "Voldria dir als qui pateixen, als malats, que si som humils i dòcils, el Senyor farà grans coses en nosaltres». Per això, demanem a JESÚS que faci de cadascun de nosaltres "una ovella dòcil entre les seves mans".

Dom Antoine Marie
o.s.b.

Ajudes:

- Xecs ordinaris a nom de 'Abbaye St. Joseph de Clairval'
  - Per mitjà del seu propi Banc, ingressos en el nostre compte:
Abbaye St. Joseph de Clairval C.C.C. 2104 - Of.: 3335 - D.C.: 07 - N°: 9113949609 (Caixa Duero).
  - Targeta de crèdit (Visa, CB, Mastercard) consulti la nostra pàgina web: <http://www.clairval.com/>
- Fax: 03 80 96 25 29 — E-mail: abbaye@clairval.com — <http://www.clairval.com/>

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Antoine Beauchef - Imprimerie: *Traditions Monastiques* - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.